

PAPERS QUE EMBOLIQUEN [NO PAPERS D'EMBOLICAR]

Ramon AMIGÓ

En un recull de noms de lloc, publicat no fa gaires anys, he vist un nou exemple de com és de fàcil que els escrivans de qualsevol època transformin un nom de lloc que té una lògica en un altre d'absolutament desgavellat. I em sembla que, amb major facilitat, això passa a partir del segle XVIII, quan alguns funcionaris ja van començar a ser vinguts de fora. L'amanuense al qual faig al·lusió va escriure tranquil·lament “la vall del Aubiol”, per designar un paratge del terme de l'Argentera (Baix Camp). No va entendre que el declarant no li deia “la Vall”, sinó *Davall*. Se li va perdre la síl·laba inicial. La continuació del nom era *del Viol*, o potser pronunciat “del Biol”, que es podia interpretar fàcilment —cal reconèixer-ho— com “d'Albiol”. Com que el llinatge Viol no és gaire freqüent, si més no en aquest sector del Camp de Tarragona, i l'Albiol és un poble conegut i vistós, quan hom se'l mira des d'alguns punts de la plana, amb un terme molt extens, l'escrivà de seguida devia lligar caps, al seu entendre. Però passava que els caps no eren de bona mena i l' anotació que va fer al seu llibre fiscal resulta enganyosa. El recol·lector d'ara de l'onomàstica d'aquell terme ha fet massa confiança a l'amanuense de 1764 i no s'ha adonat que, escrivint *Albiol, la vall de l'* —ell ja ha passat la síl·laba *Au-* a la síl·laba *Al-* —, tal com aquell escriptent proposava, adulterava la realitat de la toponímia. Aquell recol·lector d'ara potser es va deixar influir per la presència —comentada a la introducció—, l'any 1270, de Joan Albiol, de l'Argentera, que va ser sagristà de la comunitat monàstica d'Escornalbou. El nom del paratge, encara viu, és —ho diu el mapa que acompanya aquell treball— *Davall dels Viols*, un nom que el llibre de 2003 no recull. Devia ser una parada a menor altitud que una altra que pertanyia a membres d'una família Viol, a sol ixent del camí de Pradell, a la part alta del barranc de la Font del Ferro, pels voltants de la corba dels 500 metres d'altitud, pròxima a l'extrem nord del terme. Tanmateix, el llibre recull *Viol, el toll del*, que es deu escaure per aquell mateix veral. Val a dir que, al capdavall, això que comento resulta una hipòtesi sense cap base sòlida, per falta de proves. Nogensmenys, deixa clara l'aberració de l'escrivà de 1764, que va confondre *Davall* per “Vall” i *Viol* per “Aubiol”.